

Na nevarni poti.

j, ta Janezek, ta Janezek!“ Tako so mati tožili prav pogosto.

Ni ga bilo kota, najsi je bil še tako umazan, da bi on ne bil zlezel vanj, in ni bilo piskerca ali skledice, da bi je on ne iztaknil. Če je stala na mizi posoda, jo je gotovo spravil na tla, ali je pristavil stolček in jo prevrnil na tla, ali jo je pa zbezal z metlo. — Prav tak je bil, kar ga je bilo v suknjici.

Nekoč jo je pa le iztaknil.

Manica in Janezek sta bila sama doma. Janezek je bil takrat star poldrugo leto. Manica pa je hodila že prvo leto v šolo. Seveda je bila takrat še otročja, vendar so ji mamica zaupali malega Janezka, kadar jih ni bilo doma.

Tako je bilo tudi takrat. Mati so odšli po opravkih v bližnjo vas, Janezka in Manico so pa pustili sama doma.

Bilo je zjutraj. Nekaj časa sta sedela v gorki sobi; ko je pa solnčece pogledalo na zemljo, sta odprla vrata in šla vun na prosto, kjer je tako prijetno v gorkih pomladnih dneh. Šla sta k podu sedet na deske, ki so bile lepo naložene ob steni poda. Prišli so tudi sosedovi, in kmalu se je vnel vrišč in hrup, kot bi bili imeli gostijo. Podili so se skozi vas in se šli „roparje“, samo Janezek je moral sedeti tam na deskah, ker ni nikamor prišel vsled svoje počasnosti.

Pa on si je želel tudi zabave. Že večkrat je mislil iti ob zidu okrog hiše, kar se mu je zdelo posebno prijetno, pa so ga vselej ustavili sredi pota. Enkrat se je spomnil, da je prišel že skoro „okrog sveta“, pa so ga prijeli oče in odnesli nazaj v sobo.

Danes je pa dobil zopet priliko. Možko stopi z deske na tla, pa revček se je takoj preveč zaletel, kajti približal se je z noskom mehki zemlji, da se je komaj še pobral.

Dasiravno je imel že poldrugo leto, vendar ni bil še dosti trden v nogah. Kar niso ga mogle nesti,

posebno še, ker mu je večkrat suknjica zlezla pod noge, kakor jo je včasih tožil mamici in očetu . . . Seveda je takrat ubožček vselej padel . . .

Danes jo je pa še precej možato mahal proti hišnemu zidu. Srečno pride do njega, s pomočjo rok, nog in — nosu.

Tu se opre na zid ter začne potovati okrog hiše. Dolga pot se mu je dozdevala že naprej, Janezek je bil hraber kot ne vem kdo njegovih vrstnikov.

Srečno pride do sredine pota. To je bilo že za hišo, kjer je rastlo malo grmičje. Tu ga nenadoma vznemiri čuden glas: Kva, kva! . . . Že je mislil odgovoriti, ko se ustavi pred njim grozna žival. Janezek se kar sesede in gleda v čudno prikazen. V tej grozi pa odpre zverina usta in začne svojo staro: „Kvak, kvak, kvak!“ Janezek pa svojo . . . Začel je upiti in mahati z rokami, kot bi mu šlo za življenje in smrt. Seveda se je uboga živalca prestrašila takega junaka in jo je raje popihala dalje . . . Janezek pa se je malo oddahnil in šel hitreje naprej. Kar pride na konec hiše.

Tam je bil svinjak, kjer je krulilo takrat troje prascev. Pred svinjakom je bil pa ograjen prostor, da so šli lahko prasci v lepem vremenu iz svinjaka. Takoj zraven tega plota je bila pa gnojnica . . .

Torej do tega prostora pride srčni Janezek. Najprej ga pozdravijo prasci s svojim kruljenjem, ker se je drgnil ob deskah, iz katerih je bil narejen plot.

Janezek se seveda ni bal prascev — saj jih še videl ni — in bili so tudi v zagrajenem prostoru, vendar je ves čas gledal, kdaj pomoli kateri glavo čez plot. Da bi se bilo kaj takega pripetilo, gotovo bi se bil učil teči . . . Ko bi bil le mogel.

Kmalu pride do gnojnice, ki je malo narastla vsled dežja in je bila tudi malo lepša kot navadno . . .

Seveda, tu se Janezek ni mogel več oprijemati plota, zato sklene, da gre ob gnojnici naprej, da pride spet do hišnega zidu.

Možko se postavi na noge in gre ob luži. Naenkrat ga prime veselje, da bi tekkel, pa komaj poizkusi, že omahne v stran in se zvali v gnojnico . . .

Kaj se je potem z njim godilo, sam ni vedel. Le to je znano, da je slišala sosedova dekla v skednju njegov krik in pluskanje vode ter hitela gledat, kaj je. Potegnila ga je iz gnojnice, umila, preoblekla, dokler niso prišli mati in ga spravili v posteljo.

Manice seveda niso pohvalili, ampak morala je še tisti dan oprati suknjico in vso umazano obleko, dasiravno je bila voda mrzla kot led. Takrat pa se ji je storilo milo, kajti vedela je, da je to kazen, ker je bila preslaba varihinja. Kmalu bi bil bratec utonil po njeni nepaznosti.

Janezek ni dolgo ležal. Kmalu se mu je polegel strah, potem pa je pripovedoval, kakšne zveri je videl na svojem dolgem potu okrog rojstne hiše . . .

Slavko Slavič.

Nezadovoljna vrana.

Ko je Bog ustvaril ptice, jih je vprašal: „Ali ste zadovoljne s svojim petjem?“

Vse so enoglasno pritrdile; le črna vrana, ki je imela takrat še lep glas, je dejala: „Moje petje je pretiho; daj mi, Stvarnik, tako močan glas, da me bodo lahko daleč slišali!“ Bog ji je uslišal prošnjo in ji je dal močan glas. Toda njeno petje ni bilo od onega časa več lepo, ker je bilo kričavo.

Tako se godi onim, ki niso zadovoljni z malim, a dobrim. Pogosto se zgodi, da jih kaj velikega napravi nesrečne.

E. V.

